

opusdei.org

Słowo od Prałata (19 marca 2026)

Z okazji święta św. Józefa Prałat
Opus Dei zachęca wiernych
Dzieła do duchowego
przygotowania się na stulecie,
spoglądając z wdzięcznością na
przeszość i z nadzieją ku
przyszłości.

19-03-2026

Kochani! Niech Jezus zachowa moje
córkę i moich synów!

*Wszystko już zrobione i wszystko
jeszcze do zrobienia. Również w*

przygotowaniach do Stulecia Dzieła
towarzyszy nam to zdanie, nad
którym tak często rozmyślał święty
Josemaría. Wszystko już zostało
zrobione, ponieważ Bóg natchnął
naszego Ojca do rozpoczęcia Dzieła.
Wszystko jest jeszcze do zrobienia,
ponieważ Bóg zawsze otwiera przed
nami nowe horyzonty, w duchu
wierności początkom.

Dzisiaj obchodzimy uroczystość
świętego Józefa, patrona Kościoła
powszechnego i Dzieła. Nasz
założyciel miał zwyczaj mówienia o
nim „mój ojciec i panie”, a także
opisywał go jako „człowieka o
nieustannym uśmiechu i pokornie
przyjmującego wolę Bożą”. Jak wiele
możemy się od niego nauczyć! Jako
wzór i orędownik pomaga nam
przechodzić przez życie, z jego
jasnymi i ciemnymi stronami,
smutkami i radościami, oraz
zachować serce pełne pragnienia
miłości i wierności.

Pod opieką świętego Józefa wracam do tematu Stulecia Dzieła. 10 czerwca 2021 poinformowałem was, że obchody będą trwały pięćset dni, od 2 października 2028 r. do 14 lutego 2030 r., jako wyraz jedności: kobiet i mężczyzn, świeckich i kapłanów. Powiedziałem wam również, że powołano komitet zajmujący się przygotowaniem i zorganizowaniem procesu zbierania sugestii, który pozwolił nam kolejny raz doświadczyć tego, na co tak bardzo kładł nacisk don Javier: Dzieło jest w naszych rękach. Pragnę podziękować komitetowi oraz wszystkim za zaangażowanie i udział w tych zadaniach.

Jak wiecie, tematem ostatnich Zgromadzeń Regionalnych była „Droga ku Stuleciu”. Rozważając ten prawdziwy chór głosów z prawie siedemdziesięciu krajów, dziękuję Bogu za ducha jedności i wierności, który stanowi fundament

nieustannej odnowy apostołskiej i duchowej, jaką pragniemy przeżywać, aby odpowiedzieć na wyzwania każdej epoki. Młodzi i starsi, członkowie Dzieła, współpracownicy, przyjaciele i wiele osób, które w pewnym momencie były częścią Dzieła, zatrzymaliście się, aby zastanowić się, jak dzisiaj, z dynamiczną wiernością, urzeczywistnić ducha, który święty Josemaría otrzymał od Boga, aby służyć Kościołowi. Wdzięczne spojrzenie w przeszłość, połączone z pokorną refleksją, oraz pełne nadziei spojrzenie w przyszłość – to właśnie chciałbym wam przekazać w tym przesłaniu, abyśmy wspólnie przeżyli Stulecie.

W waszych wypowiedziach szczególnie mocno wybrzmiały trzy obszary naszego życia w świecie: rodzina, praca i formacja. Czytając wasze refleksje na temat rodziny, dostrzega się odnowione pragnienie,

aby każdy dom był prawdziwym „domowym Kościołem”, odzwierciedleniem domu w Nazarecie. Podobnie podkreśliliście, że praca nie jest jedynie ludzkim zadaniem, ale przestrzenią osobistego spotkania z Jezusem Chrystusem. Ciągłe zmiany w realiach zawodowych i społecznych zobowiązują nas do znalezienia sposobu, aby Ewangelia przenikała sens pracy i przyczyniała się do humanizacji – a tym samym do chrystianizacji – relacji zawodowych i wszystkich form pracy, przekształcając codzienną pracę w hojną i pełną sensu służbę. Formacja, którą otrzymujemy, jest impulsem do upodabniania się do Chrystusa i ożywiania świata od wewnątrz.

W nadchodzących latach będziemy nadal korzystać z tego cennego materiału, który stanowi esencję nadziei i potrzeb nas wszystkich. Sytuacja Kościoła i społeczeństwa jest

zarówno inspirująca, jak i delikatna, a my widzimy, że łaska Boża wciąż działa. Dzieło, jako część Kościoła, nigdy nie jest obojętne na losy tego świata. Poza procesem dostosowywania Statutów – który rozpoczął się prawie cztery lata temu i nadal jest w trakcie rozpatrywania przez Stolicę Apostolską – mamy przed sobą wiele wyzwań i możliwości, by służyć Kościołowi tak, jak on sam tego dzisiaj od nas oczekuje.

Przede wszystkim będziemy podążać tą drogą z wdzięcznością wobec Boga, widząc coraz więcej osób, które Go szukają i uczestniczą w środkach formacyjnych; nawrócenia, które Pan wzbudza dzięki relacjom przyjaźni oraz nowe inicjatywy apostolskie. Cała ta żywotność Dzieła jest okazją, by rozpoznać działanie Boga — Tego, od którego pochodzą owoce — oraz dostrzec oddanie wielu moich synów

i córek, waszych braci i sióstr, którzy poświęcili swoje życie za innych.

Jednocześnie na tym etapie kontynuacji nie brakuje wyzwań, podobnych do tych, przed którymi stają wszyscy chrześcijanie. Na przykład w większości regionów zauważalne są trudności, aby młodzi poczuli piękno powołania do celibatu apostołskiego. Z drugiej strony, wraz z upływem czasu będziemy musieli zmierzyć się z problemem zastąpienia starszych pokoleń, zarówno świeckich, jak i kapłanów. Będzie to wymagało poszukiwania w każdym regionie nowych sposobów dalszego wypełniania naszej misji. Sytuacja ta będzie wymagała – jak jednogłośnie wskazano podczas Zgromadzeń Regionalnych – priorytetowego skupienia się na pracy apostołskiej z młodzieżą oraz prawdziwego zaangażowania supernumerariuszy – dalszego doskonalenia ich formacji, abyśmy

wszyscy byli na pierwszej linii tego rozległego dzieła apostolskiego, otwarci na wszystkie kierunki.

Minęło już prawie pięć lat od czasu, gdy skierowałem do was pierwsze przesłanie dotyczące Stulecia, a obchody te zbliżają się wielkimi krokami. W porozumieniu z Asesorią Centralną i Radą Generalną proponuję, abyśmy przygotowali się duchowo na tę chwilę, rozważając przykład pierwszych chrześcijan: mężczyzn i kobiet z różnych środowisk i różnego pochodzenia, którzy dawali świadectwo wiary w Jezusa Chrystusa, aż doprowadzili do przemiany społeczeństwa. Nasz Ojciec zaznaczał, że „jeśli chce się szukać jakiegoś porównania, najłatwiejszym sposobem zrozumienia Opus Dei jest wspomnienie pierwszych chrześcijan; swe chrześcijańskie powołanie przeżywali dogłębnie; doskonałości, do której zostali

wezwani przez prosty i wzniosły fakt Chrztu Świętego szukali z całą determinacją. Zewnętrznie nie odróżniali się od pozostałych obywateli” (*Rozmowy z prałatem Escrivą*, nr 24).

W tym kontekście pragnąłbym, abyśmy w nadchodzących latach głębiej zastanowili się nad niektórymi kluczowymi aspektami ducha Opus Dei, które święty Josemaría ujął w znanych nam zdaniach i wyrażeniach, stanowiących dla nas zarówno dar, jak i zadanie. 19 lutego br., podczas spotkania z kapłanami, Leon XIV podkreślił słowa Jezusa skierowane do Samarytanki: «O gdybyś znała dar Boży» (J 4, 10). Papież skomentował to następująco: „Dar, jak wiemy, jest również zaproszeniem do życia w twórczej odpowiedzialności (...). Dzięki naszej kreatywności i naszym charyzmatom jesteśmy powołani do współpracy w dziele Bożym. W tym

sensie pouczające są słowa, które apostoł Paweł kieruje do Tymoteusza: «przypominam ci, abys rozпалиł na nowo charyzmat Boży, który jest w tobie» (2 Tm 1, 6)».

W najbliższych latach pragniemy przede wszystkim ożywić ten dar Boży. Konkretnie, w okresie od 2 października 2026 r. do 2 października 2027 r. proponuję pogłębić ideę bycia kontemplacyjnymi pośrodku świata, w której nasz Ojciec zawarł wiele elementów ducha Opus Dei: synostwo Boże, Msza Święta jako centrum i korzeń naszej egzystencji, wartość zwykłego życia oraz piękno odkrywania tego „czegoś Bożego” ukrytego w najzwyklejszych realiach pracy, rodziny i życia społecznego.

W kolejnym roku, aż do rozpoczęcia obchodów Stulecia 2 października 2028 r., pragnę, abyśmy bardziej pamiętali o nauczaniu świętego

Josemaríi dotyczącym przyjaźni i zaufania, będąc dla siebie nawzajem „Chrystusem, który przechodzi”, i odkrywając Go również w innych. W naszym powołaniu przyjaźń jest szczególną przestrzenią ewangelizacji, ponieważ w więziach przyjaźni dzielimy się Ewangelią od serca do serca.

Wreszcie, od 2 października 2028 r. do 14 lutego 2030 r. zapraszam was do rozważania pracy z perspektywy świeckości, wychodząc od myśli świętego Josemaríi: „Uświęcać pracę, uświęcać się poprzez pracę, uświęcać innych poprzez pracę”, inspirując przemianę świata według Serca Jezusowego. Przesłanie świętego Josemaríi dotyczące pracy nabiera szczególnego znaczenia w czasach, gdy sama idea pracy jako miejsca uświęcenia jest poddawana w wątpliwość, a także w obliczu zmian technologicznych i kulturowych, które mają znaczący wpływ na ludzi.

W tym kontekście, dzięki łasce Bożej i naszemu przykładowi, pomimo naszych ograniczeń i osobistych wad, wielu odnajdzie Chrystusa w swoim życiu, nadając mu w ten sposób sens.

W nadchodzących latach będziemy przygotowywać się duchowo, rozważając te trzy główne nauki świętego Josemaríi, pragnąc lepiej służyć ludziom wokół nas, Kościołowi i całemu społeczeństwu. Nasz Ojciec postrzegał swoje córki i synów jako „siewców pokoju i radości”. Pragniemy urzeczywistnić to marzenie.

Módlmy się nadal w tych intencjach, zgodnie z nieustannym wezwaniem naszego Ojca: „Od początku naszego Dzieła nieustannie powtarzam to samo: jedyną bronią, jaką dysponujemy, jest modlitwa – modlitwa w dzień i w nocy. I teraz powtarzam wam to samo: módlcie się!, módlcie się!, bo jest to bardzo

potrzebne” (List z 28 marca 1973 r., nr 5).

Życie świętego Józefa koncentrowało się na kontemplacji, miłości i trosce o Jezusa i Maryję, gdyż był ojcem rodziny i rzemieślnikiem w Galilei. Prosimy go, aby towarzyszył nam na tej drodze ku Stuleciu.

Naturalnie, również w tym kontekście, przyłączmy się z całego serca do modlitwy Ojca Świętego o pokój na świecie, dotkniętym tak wieloma wojnami i zniszczeniami w wielu krajach i narodach, i starajmy się być w naszym otoczeniu narzędziami pokoju. Niech Jezus Chrystus, Książę Pokoju, zmiłuje się nad naszym światem, niech Jego łaska pocieszy cierpiących i niech przemieni nienawiść wielu serc w uczucia miłości i przebaczenia.

Z całego serca błogosławi Wam

Wasz Ojciec

Rzym, 19 marca 2026

---

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/slowo-od-pralata-19-marca-2026/> (20-03-2026)